

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

1. Sentència de 24 de setembre de 2026, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual s'estima, per unanimitat, el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern de l'Estat contra un precepte de La Rioja que establiria una nova **deducció de l'IRPF per l'inici d'una activitat econòmica de tipus agrícola**, i es declara, en conseqüència, la inconstitucionalitat i nul·litat del precepte impugnat.

El Ple del Tribunal Constitucional estima per unanimitat el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern de l'Estat contra un precepte de la Llei de la Comunitat Autònoma de La Rioja que establiria una nova deducció autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques (IRPF) pel concepte d'«inici d'una nova activitat per fomentar l'arrelament de la població ocupada al medi rural», i declara la inconstitucionalitat i nul·litat del precepte impugnat.

La sentència fonamenta la seva decisió en els arguments jurídics següents.

- En primer lloc, es remet a la doctrina constitucional establerta en sentències anteriors dictades en supòsits similars, entre les quals la STC 161/2012, de 20 de setembre; la STC 197/2012, de 6 de novembre, i la STC 21/2022, de 9 de febrer.

Aquestes resolucions van declarar la inconstitucionalitat de determinades deduccions autonòmiques en l'IRPF vinculades a l'exercici d'activitats econòmiques, en entendre que excedien les competències normatives atribuïdes a les comunitats autònomes.

La sentència recorda que la Llei 22/2009, de 18 de desembre, per la qual es regula el sistema de finançament de les comunitats autònomes de règim comú i de les ciutats amb estatut d'autonomia i es modifiquen determinades normes tributàries, únicament permet a les comunitats autònomes establir deduccions sobre l'IRPF relacionades amb circumstàncies personals o familiars, inversions no empresarials o aplicacions de renda, però no autoritza que puguin minorar el gravamen efectiu d'una determinada categoria de rendiments.

- En segon lloc, el Ple del Tribunal Constitucional subratlla que el precepte impugnat presenta una clara similitud amb les deduccions per autoocupació declarades inconstitucionals a les STC 161/2012 i 197/2012.

La sentència considera que l'element determinant per accedir a la deducció prevista per la normativa de La Rioja és l'inici d'una activitat econòmica, concretament una activitat vinculada al medi rural.

Per aquest motiu, conclou que aquesta deducció no pot qualificar-se com una deducció vinculada a circumstàncies personals o familiars del contribuent, ja que el factor determinant no és cap circumstància personal o familiar, sinó l'exercici d'una activitat empresarial o econòmica.

- En tercer lloc, la sentència afirma que tampoc és possible considerar aquesta reducció fiscal com una deducció per aplicació de renda.

Assenyala que aquest tipus de deduccions exigeixen habitualment una aplicació efectiva de recursos econòmics a determinades inversions o despeses que presentin una connexió amb les circumstàncies personals o familiars del contribuent.

Tanmateix, en el cas analitzat no existeix aquesta relació, ja que la deducció es vincula exclusivament a l'inici d'una activitat econòmica de caràcter rural.

- En quart lloc, la sentència declara que la mesura impugnada comporta una minoració efectiva del gravamen aplicable als rendiments derivats d'activitats econòmiques, fet que vulnera els límits expressament establerts a la Llei 22/2009, de 18 de desembre.

En conseqüència, considera que la Comunitat Autònoma de La Rioja ha excedit les seves competències normatives en matèria de l'IRPF.

- Finalment, el Tribunal Constitucional rebutja els arguments formulats en defensa del caràcter extrafiscal de la norma impugnada.

La sentència assenyala que el fet que una mesura tributària persegueixi finalitats de foment econòmic, desenvolupament rural o fixació de població no eximeix del respecte al repartiment constitucional de competències entre l'Estat i les comunitats autònomes.

Per tot això, la sentència, en la seva decisió, estima per unanimitat el recurs d'inconstitucionalitat interposat pel president del Govern de l'Estat contra el precepte impugnat de la llei de la Comunitat Autònoma de La Rioja i declara la seva inconstitucionalitat i nul·litat, amb els efectes jurídics inherents a aquesta declaració.

SALA SEGONA

2. [Sentència](#) de 21 de setembre de 2026, de la Sala Segona del Tribunal Constitucional, per la qual s'estima, per unanimitat, el recurs d'empara interposat pel Grup Parlamentari Socialista contra les resolucions de la Mesa de les Corts d'Aragó que van impedir la **tramitació d'una pregunta parlamentària**.

La Sala Segona del Tribunal Constitucional estima íntegrament i per unanimitat el recurs d'empara interposat pel Grup Parlamentari Socialista de les Corts d'Aragó contra les resolucions de la Mesa de la cambra legislativa que van impedir la tramitació d'una pregunta parlamentària presentada per al seu debat i resposta davant el Ple.

Els antecedents de la sentència són els següents.

- Un diputat del Grup Parlamentari Socialista va presentar davant la Mesa de les Corts d'Aragó una pregunta dirigida al llavors vicepresident primer i conseller de Desenvolupament Territorial, Despoblació i Justícia del Govern d'Aragó, referida a unes declaracions efectuades per aquest en relació amb el real·lotjament de persones immigrants al medi rural aragonès.
- La Mesa de les Corts d'Aragó va requerir l'autor de la pregunta perquè la reformulés, en considerar que no s'ajustava a les competències materials del conseller a qui anava adreçada.
- La sol·licitud de reconsideració d'aquesta decisió de la Mesa de les Corts d'Aragó va ser desestimada per acord de la mateixa Mesa i, posteriorment, per acord de la Junta de Portaveus, en entendre que havia perdut el seu objecte com a conseqüència de la presentació per part del mateix diputat d'una interpel·lació de contingut similar.
- Contra aquestes resolucions desestimatòries, la representació processal del Grup Parlamentari Socialista va interposar recurs d'empara davant el Tribunal Constitucional.

- La Sala Segona del Tribunal Constitucional, mitjançant sentència de 21 de setembre de 2026, va acordar estimar el recurs d'empara d'acord amb els fonaments jurídics següents:
 - D'una banda, considera que el requeriment de reformulació de la pregunta va produir el mateix efecte impeditiu que una inadmissió, ja que va impedir la tramitació parlamentària de la pregunta original i, en conseqüència, la seva resposta en el si de la cambra legislativa.
 - Afirmar que el Reglament de les Corts d'Aragó únicament impedeix la tramitació de preguntes que no tinguin cap relació amb les competències de la Comunitat Autònoma d'Aragó, sense que aquesta limitació pugui estendre's a l'exigència d'una correspondència estricta entre el contingut de la pregunta i l'àmbit competencial del membre del Govern a qui s'adreça.
 - Assenyalar que la pregunta s'adreça al Govern d'Aragó i que correspon a aquest determinar, d'acord amb la distribució interna de competències i amb el principi de responsabilitat solidària del Govern, quin dels seus membres ha de donar resposta a la iniciativa parlamentària, sens perjudici de la responsabilitat individual de cada conseller o consellera per la seva gestió.
 - En conseqüència, la Mesa de les Corts d'Aragó no podia convertir en causa d'inadmissió el fet que la pregunta hagués estat dirigida a un membre concret del Govern, ja que es tractava d'una qüestió que havia de ser resolta internament pel mateix Govern d'Aragó, determinant quin dels seus membres era competent per respondre-la.
 - A més, la pregunta controvertida no versava sobre una matèria aliena a les competències del Govern d'Aragó, sinó que pretenia sotmetre a control polític unes manifestacions efectuades per qui ocupava una posició singular dins del Govern autonòmic, concretament el vicepresident primer, relacionades amb l'acció política de l'executiu.
 - Finalment, la sentència considera que l'acord desestimatori de la sol·licitud de reconsideració va prolongar la vulneració del dret fonamental invocat, en equiparar indegudament la pregunta oral inicialment presentada amb la posterior interpel·lació formulada pel mateix diputat.

En aquest sentit, afirma que la decisió de la Mesa i de la Junta de Portaveus mancava de justificació suficient, atesa la diferent configuració reglamentària d'ambdues iniciatives parlamentàries i el fet que no existia cap manifestació

expressa i inequívoca de voluntat del diputat autor de la pregunta que permetés entendre que la presentació de la interpel·lació comportava l'acceptació del requeriment de reformulació acordat per la Mesa de les Corts d'Aragó.

La sentència, en la seva decisió, acorda estimar el recurs d'empara, en considerar que s'ha produït una vulneració del dret fonamental del recurrent a exercir el seu càrrec representatiu en les condicions establertes per les lleis, reconegut a l'article 23.2 de la Constitució espanyola.

Així mateix, descarta adoptar cap mesura dirigida al restabliment efectiu del dret vulnerat, atès que, quan es va dictar la sentència, ja havia finalitzat la legislatura en què es va presentar la pregunta parlamentària i, per tant, ja no era possible la seva tramitació parlamentària.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 915/2026](#), de 15 de juliol, de la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'advocada de la Generalitat Valenciana contra la sentència de la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, referent als **requisits formals i subjectius necessaris per a l'aplicació de l'article 29 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa**.

La Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem acorda:

- Estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'advocada de la Generalitat Valenciana contra la sentència dictada per la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que casa i anul·la per no ajustar-se a dret.
- Desestimar el recurs contenciós administratiu interposat per la representació processal de l'Ajuntament de l'Alfàs del Pi contra la resolució de 8 de febrer de 2021 de la Subsecretaria de la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport de la Generalitat Valenciana, que va rebutjar el requeriment efectuat per la Junta de Govern de l'esmentat Ajuntament en què se sol·licitava el compliment de l'obligació de licitar i construir un nou institut d'educació secundària.

- Finalment, en resoldre la qüestió d'interès cassacional objectiu plantejada, estableix que «l'Administració que es consideri perjudicada per un eventual incompliment d'una altra Administració podrà fer ús de la via prevista a l'article 44.1 de la LJCA quan actuï en l'exercici de les potestats i competències que les normes li atribueixen com a tal, és a dir, en exercici de facultats d'imperi.»

Els antecedents d'aquest cas són els següents:

- El Ple de l'Ajuntament de l'Alfàs del Pi (Alacant), en sessions de 29 d'abril de 2005 i de 31 de març de 2006, va acordar la cessió gratuïta a la Generalitat Valenciana d'una parcel·la de propietat municipal per a la construcció d'un institut d'educació secundària en aquesta localitat.
- Mitjançant Resolució de 25 de juny de 2009, la Conselleria d'Economia, Hisenda i Ocupació de la Generalitat Valenciana va acceptar la cessió gratuïta de la parcel·la.
- Posteriorment, una vegada elaborat el corresponent projecte d'obres, la societat Construcciones e Infraestructuras Educativas de la Generalitat Valenciana (CIEGSA) va sol·licitar llicència d'obra major per a la construcció del nou institut.

La llicència va ser concedida per la Junta de Govern de l'Ajuntament en sessió de 9 de desembre de 2008, establint-se un termini de tres mesos per a l'inici de les obres des de la notificació de la llicència, un termini de divuit mesos per a la seva finalització i un termini màxim de tres mesos en cas d'interrupció de l'execució de les obres.

- La construcció de l'institut es va retardar de manera notable i, en data 18 de gener de 2018, les obres encara no s'havien iniciat. Per aquest motiu, l'Ajuntament va trametre a la Conselleria d'Educació una sol·licitud de delegació de competències per a la construcció del nou institut, en el marc del programa de cooperació entre les administracions locals i la Generalitat Valenciana en matèria d'infraestructures educatives.
- Davant el silenci de l'Administració autonòmica, la Junta de Govern de l'Ajuntament de l'Alfàs del Pi, en sessió de 15 de desembre de 2020, va acordar interposar requeriment previ davant la Conselleria d'Educació, Cultura i Esport de la Generalitat Valenciana, als efectes previstos a l'article 29 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, sol·licitant el compliment

de les obligacions assumides relatives a la licitació i construcció del nou institut d'educació secundària.

- La Sotssecretaria d'Educació, mitjançant Resolució de 8 de febrer de 2021, va rebutjar aquest requeriment en considerar que no constituïa la via legal adequada per exigir el compliment d'una obligació consistent en la construcció d'un institut d'educació secundària.
- Contra aquesta resolució, la representació processal de l'Ajuntament va interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre a la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, la qual, mitjançant sentència de 3 de maig de 2023, va estimar íntegrament el recurs.
- Contra aquesta sentència estimatòria, l'advocada de la Generalitat Valenciana va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció 1a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria de 6 de novembre de 2024, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si, en circumstàncies com les del present cas, es pot apreciar que l'Administració té el deure d'actuar i que, en no fer-ho, es pot concloure que existeix un incompliment d'una obligació. I, en cas afirmatiu, quines vies té a la seva disposició l'altra Administració que es consideri perjudicada per aquest eventual incompliment per acudir a la jurisdicció contenciosa administrativa.»
 - Identificar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 29.1 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, sens perjudici que la sentència pugui estendre's a altres preceptes si així ho exigeix el debat final del recurs.

La sentència, després d'analitzar les al·legacions de les parts, i en resoldre les qüestions d'interès cassacional objectiu plantejades, estableix els fonaments jurídics següents:

- En relació amb la interpretació de l'article 29 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, la Sala recorda la doctrina establerta en diverses sentències, entre d'altres les sentències 945/2024, de 29 de maig, i 57/2025, de 22 de gener, segons la qual l'article 29 de la LJCA preveu dos supòsits diferenciats d'inactivitat administrativa: d'una banda, el regulat a l'apartat 1, relatiu als casos en què l'Administració omet la realització d'una activitat material de prestació a la qual està obligada; i, d'altra banda, el previst a l'apartat 2, referit a la manca d'execució per part de l'Administració dels seus propis actes fermes.

La sentència afirma que la inactivitat administrativa no equival a la mera absència d'actuació de l'Administració, a més, ha de ser imputable a una administració pública determinada i han de concórrer tots els requisits materials, formals i subjectius exigits per l'article 29 de la LJCA.

Pel que fa a l'apartat 1 de l'article 29 de la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, la sentència assenyala que exigeix, en primer lloc, la concurrència d'una obligació de l'Administració, però no de qualsevol obligació, sinó d'aquella que es tradueix en una prestació concreta imposada per una disposició general que no requereixi un acte d'aplicació o bé derivada d'un acte, contracte o conveni. A més, aquesta obligació s'ha de materialitzar en una obligació d'actuar i ha d'estar mancada de qualsevol marge d'actuació o d'apreciació.

Així mateix, es requereix: d'una banda, que la inactivitat tingui caràcter singular i que aquest procediment no es converteixi en un mecanisme processal idoni per pretendre el compliment d'obligacions administratives que exigeixin la tramitació d'un procediment contradictori; i, d'altra banda, des d'una perspectiva subjectiva, que la prestació s'hagi d'executar a favor de persones determinades, que són les titulars del dret a reclamar el compliment de l'obligació.

A aquestes exigències se n'afegeixen d'altres de caràcter formal: la possibilitat de formular un requeriment previ a l'Administració, que no té caràcter obligatori, i la necessitat que hagi transcorregut el termini establert a l'article 29.1 de la LJCA.

Així mateix, la sentència recorda que l'article 32 de la mateixa llei estableix que «quan el recurs es dirigeixi contra una Administració, d'acord amb el que disposa l'article 29, el demandant podrà pretendre de l'òrgan jurisdiccional que condemni l'Administració al compliment de les seves obligacions en els termes concrets en què estiguin establertes.»

Per la seva banda, l'article 44 de la LJCA disposa que «en els litigis entre administracions públiques no escau la interposició de recursos en via administrativa. No obstant això, quan una Administració interposi recurs contenciós administratiu contra una altra, podrà requerir-la perquè derogui la disposició, anul·li o revoqui l'acte, faci cessar o modifiqui l'actuació material o iniciï l'activitat a què estigui obligada.»

Així mateix, estableix que «el requeriment s'entendrà rebutjat si, dins del mes següent a la seva recepció, l'Administració requerida no el contesta.»

D'acord amb aquests fonaments jurídics, la sentència resol la qüestió que presenta interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en els termes següents:

«1. Per apreciar la inactivitat de l'Administració a què es refereix l'article 29.1 de la LJCA, l'Administració ha d'haver contret una obligació consistent en una prestació concreta imposada per una disposició de caràcter general que no requereixi acte d'aplicació, o bé derivada d'un acte, contracte o conveni. A més, aquesta prestació, materialitzada en una obligació d'actuar, ha d'estar mancada de qualsevol marge d'actuació o apreciació.»

«2. Aquesta prestació ha d'estar establerta a favor de persones determinades, que són les titulars del dret a reclamar el compliment de l'obligació.»

- Respecte de l'altra qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència plantejada, que té caràcter subordinat respecte de la primera, consistent a determinar quines vies jurídiques té a la seva disposició una administració pública que es consideri perjudicada per l'eventual incompliment d'una obligació per part d'una altra administració per acudir a la jurisdicció contenciosa administrativa, la sentència estableix:
 - Que una de les vies possibles en l'àmbit administratiu, com a tràmit previ a l'exercici d'una acció davant la jurisdicció contenciosa administrativa, és la prevista a l'article 29.1 de la LJCA, mitjançant la denúncia de la inactivitat de l'Administració. Aquesta constitueix una de les vies a través de les quals és possible invocar l'incompliment d'una obligació per part d'una altra administració. Aquesta va ser la via escollida en el present cas per l'Ajuntament de l'Alfàs del Pi.
 - Una altra de les vies possibles és la prevista a l'article 44.1 de la LJCA, que, segons sostenia la defensa de la Generalitat Valenciana, era la que hauria

hagut d'utilitzar l'Ajuntament esmentat. Aquesta via podia anar precedida d'un requeriment de l'Ajuntament a la Comunitat Autònoma perquè complís les obligacions que considerava assumides.

La jurisprudència ha mantingut en diverses sentències, entre d'altres la Sentència del Tribunal Suprem 876/2024, de 21 de maig; la Sentència del Tribunal Suprem 500/2025, de 30 d'abril, i la Sentència del Tribunal Suprem 611/2025, d'11 de maig, que:

- «La regulació de la institució processal del requeriment previ al recurs contenciós administratiu previst a l'article 44 de la LJCA té com a finalitat evitar la litigiositat entre les administracions públiques, afavorint la resolució dels conflictes que puguin sorgir entre aquestes, mitjançant una adequada composició dels interessos públics en joc, atès que les administracions públiques tenen la consideració de subjectes al servei dels interessos generals i responsables dels serveis públics, i constitueix un objectiu constitucional que la conflictivitat eventual entre elles es resolgui d'acord amb els principis de legalitat, seguretat jurídica, eficàcia, col·laboració, cooperació i lleialtat institucional, de conformitat amb els articles 9, 103 i 106 de la Constitució espanyola.»
- En aquest sentit, la supressió del recurs administratiu en els conflictes entre administracions públiques i la correlativa introducció del requeriment previ a la interposició del recurs jurisdiccional que estableix l'article 44 de la LJCA resulten coherents amb la naturalesa específica i singular que caracteritza els litigis entre administracions públiques, en els quals s'enfronten subjectes de dret públic que actuen objectivament al servei dels interessos generals.
- Finalment, perquè pugui aplicar-se l'article 44 de la LJCA en els litigis entre administracions públiques no és suficient que les parts litigants tinguin la condició d'administracions públiques, sinó que és també un requisit indispensable que actuïn en l'exercici de les potestats i competències que l'ordenament jurídic els atribueix com a tals. Circumstància que no concorre en el cas examinat.

De conformitat amb aquests fonaments jurídics, la Secció 4a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem resol la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en els termes següents:

«L'Administració que es consideri perjudicada per l'eventual incompliment d'una obligació d'actuar per part d'una altra Administració pot fer ús de la via prevista

a l'article 44.1 de la LJCA quan actuï en exercici de les potestats i competències que les normes li atribueixen com a tal; és a dir, en exercici de facultats d'imperi.»

Aplicant aquesta doctrina al cas d'actuacions, i atès que la Sala considera que l'Ajuntament de l'Alfàs del Pi no actuava en exercici de facultats d'imperi, la sentència, en la seva decisió, estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'advocada de la Generalitat Valenciana contra la sentència de 3 de maig de 2023 dictada per la Secció 1a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana, que casa i anul·la per no ajustar-se a dret.

4. [Sentència 1009/2026](#), de 14 de setembre, de la Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, per la qual s'estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Asociación Empresarial de Hostelería de la Comunidad de Madrid «La Viña» contra la sentència de 16 d'octubre de 2024 dictada per la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, en relació amb les **consultes urbanístiques i la seva subjecció a un termini màxim de resolució** per aplicació de l'article 21 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques, atès que el contrari comportaria la vulneració dels principis de celeritat, eficàcia, bona administració, seguretat jurídica i confiança legítima.

La Secció 5a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem acorda:

- D'una banda, estimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per l'Asociación Empresarial de Hostelería de la Comunidad de Madrid «La Viña» contra la sentència de 16 d'octubre de 2024 dictada per la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid, sentència que casa i anul·la per no ajustar-se a dret.
- D'altra banda, estimar el recurs contenciós administratiu interposat per la mateixa associació contra l'acord del Ple de l'Ajuntament de Madrid, adoptat en sessió de 26 d'abril de 2022, pel qual es va aprovar l'Ordenança municipal 6/2022, de 26 d'abril, de llicències i declaracions responsables urbanístiques de l'Ajuntament de Madrid, i, en conseqüència, anul·lar aquest acord únicament en allò relatiu al paràgraf del número 3 de l'article 16 de l'ordenança, que establia que les consultes urbanístiques actuaven «sense estar sotmeses a termini ni a límit de requeriments», per no ajustar-se a dret ni a la doctrina jurisprudencial fixada per la mateixa sentència.

- Finalment, resoldre la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència establint la doctrina segons la qual «els procediments de consultes urbanístiques han d'estar subjectes a un termini màxim per resoldre, per aplicació de l'article 21 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.»

Així mateix, assenyala que la inexistència d'un termini màxim obligatori per resoldre les consultes urbanístiques comportaria la vulneració dels principis de celeritat, eficàcia, bona administració, seguretat jurídica i confiança legítima.

Els antecedents de la sentència són els següents:

- El Ple de l'Ajuntament de Madrid, en sessió de 26 d'abril de 2022, va aprovar l'Ordenança municipal 6/2022, de 26 d'abril, de llicències i declaracions responsables urbanístiques de l'Ajuntament de Madrid.
- Contra aquest acord municipal, la representació processal de l'Asociación Empresarial de Hostelería de la Comunidad de Madrid «La Viña» va interposar recurs contenciós administratiu, que va correspondre a la Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid.
- La Secció 2a de la Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justícia de Madrid va dictar, en data 16 d'octubre de 2024, sentència desestimatòria del recurs, declarant ajustat a dret l'acord impugnat de l'Ajuntament de Madrid.
- Contra aquesta sentència, la representació processal de l'esmentada associació va interposar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció 1a de la Sala Tercera del Tribunal Suprem, mitjançant interlocutòria d'11 de setembre de 2025, va acordar:
 - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
 - Declarar que la qüestió que planteja l'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar:

«Si els procediments de consultes urbanístiques han d'estar subjectes a un termini màxim per resoldre, de conformitat amb l'article 21.3 de la Llei

39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.»

«Si és conforme a dret el procediment establert per a les consultes urbanístiques sobre projectes amb solucions prestacionals, regulat a l'article 16 de l'Ordenança 6/2022, de 26 d'abril, de llicències i declaracions responsables urbanístiques de l'Ajuntament de Madrid.»

- Identificar com a normes jurídiques que, en principi, han de ser objecte d'interpretació els articles 21.3 i 47 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques; l'article 11.1 del Reglament de serveis de les corporacions locals, aprovat pel Decret de 17 de juny de 1955, i l'article 3 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, sens perjudici que la sentència pugui estendre's a altres preceptes si així ho exigeix el debat final del recurs.

La sentència, després d'analitzar les al·legacions de les parts, estableix els fonaments jurídics següents:

- Les consultes urbanístiques no constitueixen actes administratius, ja que finalitzen amb una resposta tècnica de caràcter informatiu i no amb una resolució administrativa. Aquesta resposta no és vinculant a l'hora d'atorgar la corresponent llicència urbanística.
- La consulta urbanística sobre projectes amb solucions prestacionals constitueix un instrument d'informació al ciutadà.
- La informació urbanística constitueix «una expressió sectorial del dret general de consulta», tal com va reconèixer el Tribunal Constitucional en la STC 164/2001, d'11 de juliol, que faculta la persona interessada per «obtenir informació i orientació sobre els requisits tècnics i legals que les disposicions vigents imposin als projectes, actuacions o sol·licituds a realitzar». Aquest dret s'ha d'emmarcar també dins l'àmbit de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern.

De manera particular, el Reial decret legislatiu 7/2015, de 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana, configura la informació urbanística com un dret dels ciutadans.

- La resposta a una consulta urbanística, encara que tingui rellevància administrativa, no és autònomament impugnable ni condiciona la resolució

posterior que adopti l'Administració competent, d'acord amb una consolidada jurisprudència del Tribunal Suprem, entre altres, les sentències de 12 de març de 1996, 28 d'abril de 1999, 10 d'abril de 2000 i 27 de juny de 2008.

- Tanmateix, el fet que la consulta urbanística tingui una naturalesa merament informativa, sense contingut decisor i sense caràcter vinculant, no significa que pugui quedar exempta de termini per a la seva resposta.

El text refós de la Llei del sòl i rehabilitació urbana preveu amb caràcter general que la informació urbanística estigui sotmesa a termini. En particular, l'article 5.d) reconeix el dret dels ciutadans «a ser informats per l'Administració competent, de forma completa, per escrit i en termini raonable, del règim i de les condicions urbanístiques aplicables a una finca determinada, en els termes establerts per la legislació corresponent.»

- La sentència conclou que si les respostes a les consultes urbanístiques no estiguessin sotmeses a un termini màxim, es vulnerarien els principis d'eficàcia, celeritat, bona administració, seguretat jurídica i confiança legítima.

Per aquest motiu, considera que les consultes urbanístiques resten subjectes al que disposa l'article 21 de la Llei 39/2015.

D'acord amb aquests fonaments jurídics, la Sala resol la qüestió d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en els termes següents:

«Primer. Els procediments de consultes urbanístiques han d'estar subjectes a un termini màxim per resoldre, en aplicació de la regla general establerta a l'article 21 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.»

«Segon. No és conforme a dret el procediment regulat a l'article 16 de l'Ordenança 6/2022, de 26 d'abril, de llicències i declaracions responsables urbanístiques de l'Ajuntament de Madrid, en la mesura que eximeix l'Administració de qualsevol termini d'emissió de resposta i de qualsevol límit en els requeriments dirigits a la persona interessada.»

D'acord amb aquesta doctrina, la sentència estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal de l'Asociación Empresarial de Hostelería de la Comunidad de Madrid «La Viña» contra la sentència de 16 d'octubre de 2024 dictada per la Secció 2a de la

Sala Contenciosa Administrativa del Tribunal Superior de Justicia de Madrid, que
casa i anul·la per no ajustar-se a dret.